

l'Oiseau

Rebelle

Angry Shit !

仁 Ren

Copyright © PJ Grimm

www.pjgrimm.nl

Dit werk is 100% fictief, geen van de gebeurtenissen is van toepassing op de auteur of enig ander persoon, alle personages zijn verzonnen, et cetera, et cetera.

Inhoud

l'Oiseau Rebelle

- Lucy en haar paradijs p.9
- Geilheid p.31
- Spin p.51
- Zwarte romantiek p.73

Angry Shit

- Diamond p.91
- Hedonistisch geweld p.105
- Reukers' avonturen p.121

仁 Ren

- Herleving p.141
- Dhukka p.151
- Venlafaxine p.157
- Slaapkamer p.167

(...) Wise men only, knowing the nature of what is immortal, look not for anything stable among things unstable.

Upanishad I, chapter 2, 1:1

l'Oiseau

Rebelle

Lucy en haar paradijs

‘O, ben je er nog?’ Lucy’s vriend gaapte terwijl hij zich oprichtte. Hij strekte zijn armen uit en wreef over zijn behaarde buik. ‘Ik heb door de wekker heen geslapen, geloof ik. Anders was ik wel speciaal voor jou opgestaan om koffie te zetten.’

‘Heb je eindelijk een keer uitgeslapen,’ antwoordde Lucy. Met pret-oogjes keek ze naar zijn warrige donkerblonde haar. De van gel verstoken plukken gaven Kim iets schattigs

‘Ik werd vanochtend gebeld,’ vertelde Lucy, ‘en ze zeiden dat ik vandaag niet hoeft te werken.’

‘O,’ reageerde Kim. ‘Konden ze daar gisteren niet over bellen? Ben je vroeg voor niks.’

‘Maar ik ga er niet weer in. Hoe laat moet jij er vandaag uit?’

Haar vriend keek naar de wekkerradio. ‘Ik ga er nu wel uit...’ Hij sloeg de dekens opzij en drukte zijn eeltige voeten op het tapijt.

Lucy ging op de rand van het bed zitten en terwijl hij haar naakt voorbij liep, streek Kim met zijn hand door haar blonde krullen. Voor hij de deur bereikte, merkte Lucy zachtjes op: ‘ik ben net ook gebeld door je-weet-wel-wie.’

Kim bleef staan en draaide zich om. ‘Heeft hij weer gebeld? Zo vroeg?’ Er klonk boosheid in zijn stem.

‘Nee,’ antwoordde Lucy. ‘Het was hetzelfde telefoontje.’

‘Hoe bedoel je?’

‘Ik kon ineens de stem plaatsen.’

‘Wie is het?’

‘Pieter... Ik denk dat het Pieter is die mij stalkt. Heel even sprak hij op dezelfde toon. Ik weet het niet zeker hoor. Het was maar even. Ik ken hem nauwelijks. Ik spreek hem nooit.’

‘Wat zullen we doen? Aangifte doen bij de politie?’ vroeg Kim.

‘Ik weet het nog niet. We hebben geen bewijs. Alleen het vermoeden. Maar ik weet dat Niek hem kent...’

Noem het toevallig, maar Niek was Lucy’s ex-man. Drie jaar waren ze getrouwd. Toen het huwelijk al niet meer werkte, was Lucy uit medelijden nog een half jaar bij hem gebleven. Pas nadat ze Kim had ontmoet en verliefd werd, kon ze de knoop doorhakken. Toch, tot ergernis van Kim, bleef Lucy haar ex als een goede kameraad zien en met hem omgaan.

‘Niek kent hem?’

‘Om een uur of tien denk ik dat ik bij hem langsga,’ besloot Lucy. ‘Ik moet hem die dvd onderhand ook teruggeven. Misschien dat hij met Pieter kan praten, zeggen dat we overwegen aangifte te doen. Misschien helpt dat.’

‘Misschien,’ antwoordde Lucy’s vriend... Hij wees naar de deur. ‘Ik ga een douche pakken.’

Lucy knikte en bleef zitten. In gedachten gaf ze instemming aan haar eigen plan.

Kim

In de badkamer schakelde Kim de leiding van de kraan over naar de douche, stapte de cabine binnen en schoof voorzichtig de doorzichtige schuifdeuren achter zich dicht. Het glas besloeg meteen.

Lucy wilde dus alweer bij haar ex langgaan, dit keer omdat ze de laatste twee weken, o zo verrassend, een stalker had gekregen. Ongetwijfeld had ze hem op het werk met haar vrijmoedige gedrag verkeerde indrukken gegeven en de arme jongen zonder het te beseffen misleid, net zoals ze met haar platonisch bedoelde vriendschap haar ex misleidde zodat die verliefd en afhankelijk bleef en een irritante concurrent, kansloos of niet. Kim ergerde zich er dagelijks aan, maar durfde er niets van te zeggen. ‘Ik weet dat dit haar gewone manier van doen is,’ probeerde hij. ‘Voor haar ben ik heus de enige. Ze geeft gewoon veel om de mensen die om haar geven, zo ziet zij het. Ze wil gewoon aardig zijn en zonder reserves met mensen om kunnen gaan. Ze neukt niemand anders. Ze is niet verliefd op iemand anders. Ik weet dat ik haar die vrijheid moet gunnen. Ze zal het niet pikken als ik me jaloers ga gedragen en ze heeft gelijk. Ik weet dat ik haar kan vertrouwen. Ik ben haar enige...’ Toen kwam de storing: ‘maar jij bent niet de enige die haar als de jouwe ziet. Daar heb jij problemen mee. Dat is wat zij uitlokt. Voor haar is hoe ze met anderen omgaat leuk,

eerlijk en vanzelfsprekend, maar voor die anderen betekent het meer. Jij hebt concurrenten en geen mens is ongevoelig voor meer dan één mens! Iedereen kan per ongeluk verliefd worden en als die concurrenten al in de rij staan... Het maakt niet eens uit dat het om losers gaat. Ze is gevoelig voor losers!... Misschien kun je haar op een dag niet langer vertrouwen. Misschien is die dag al aangebroken, want komt het ergste soort bedrog niet onverwacht? Zij heeft haar man een half jaar uit medelijden aan het lijntje gehouden en hem met jou bedrogen. Als ze daartoe in staat is, waarom zou jijzelf dan geen slachtoffer kunnen worden? Het is zo bedrieglijk om te denken dat je mensen kunt vertrouwen. Zelfs, nee juist degene van wie je het meest houdt, moet je in je achterhoofd wantrouwen. Als je haar blind vertrouwt, is het moment waarop ze je bedriegt tien maal zo verschrikkelijk. Wantrouwen houdt je scherp en helpt je om de klappen te incasseren...'

'Aan de andere kant... als dit mij martelt, waarom praat ik er dan niet gewoon met haar over? Wat is een relatie waard waarin je niet eerlijk en open kunt zijn? Als ik haar precies vertel wat ik denk, kan er toch geen onbegrip zijn of een jaloers gebrek aan vertrouwen? Maar wat als het dat wel is? Dan beperk ik haar vrijheid en ze zal dat nooit pikken. Ik zou te bezitterig zijn. Als ik haar op dit moment vertel dat ik haar niet vertrouw, dan zeg ik in feite het vertrouwen in onze relatie op, toch? Waarom zou zij dan nog trouw aan onze relatie blijven? In wat voor nesten heb ik mijzelf met haar gewerkt! Waarom blijft deze kutjaloerie maar knagen en knagen? Even dacht ik dat ik alles had

gewonnen, maar ik heb mijn oude problemen doodleuk ingeruild voor nieuwe...’

Terwijl de waterstromen op Kims kruin kletterden, kwelden deze gedachten zijn cortex. Zijn stemming was als een kind van een glijbaan geplonsd, in een poel van mist...

Kim draaide de douche dicht, opende de cabine en boog voorover om onderuit de kast een roze handdoek te pakken. Hij zuchtte en probeerde aan iets anders dan zijn vriendin te denken, aan iets anders dan zijn zorgen. Het laatste zou lukken, maar alleen omdat Lucy zelf de badkamer binnenkwam. Kim glimlachte moeizaam en zij reageerde met een speelse blik die ze vast hield. Ondertussen deed ze de klep van de wc omhoog en ging op de bril zitten. Hoe langer ze naar haar vriend keek, hoe onbezorgder en gelukkiger hij zich ging voelen. Zijn geveinsde glimlach veranderde in een oprechte en hij staarde verleid in Lucy’s eekhoornogen. Hij wist precies wat zijn duivelin van plan was... Hij bleef zich afdrogen.

Toen ze klaar was, scheurde Lucy een aantal velletjes papier van de wc-rol naast haar en veegde zich af. Ze trok de klep omlaag, spoelde door en trok haar broek en slip uit die ze op de klep legde. ‘Heb je nog tijd?’ vroeg ze.

‘Ruim een uur,’ antwoordde Kim enthousiast. ‘Ik hoef alleen de ochtend te werken. Vijf telefoontjes, een stapel dossiers ophalen, dan ben ik vrij.’

Niek

Lucy's ex was een lange man met brede schouders. Hij bezat een ietwat rood gezicht, noem het goed doorbloed, en blauwe, nee cyaanblauwe ogen die sprankelden in de aanwezigheid van anderen, maar minder in de buurt van Lucy. Zwarte krullen en een jonge baard waren andere opvallende fenotypen. Lucy's ex woonde nog in hetzelfde huis als waarin ze samen hadden geleefd. Het was een klein huis met een enorme tuin waar in maanden geen aandacht aan was besteed. Het enige in de tuin dat wel regelmatig aandacht kreeg, was het krat bier naast de deur.

Niek zat op de bank en staarde naar zijn gevouwen handen, zijn armen rustten op zijn benen. Op zijn gezicht stond een vertwijfelde lach. De dvd die Lucy geleend had, lag voor hem op de tafel. Lucy zat naast hem op de bank. Ze wreef hem over zijn schouder, iets dat ze altijd deed wanneer Niek zijn treurige houding aannam; de reden waarom Niek dit zo graag deed en na eventjes kwam de oprechte treurnis dan vanzelf.

Lucy was altijd Nieks grootste troost geweest, vooral na de scheiding die Niek zó zwaar was gevallen. Lucy kwam wekelijks over de vloer en soms keek Niek zes dagen naar haar bezoek uit. Soms gaven kleine gebaren, aanrakingen of de meest gemoedelijke momenten hoop op hereniging.

Vrienden hadden Niek aangeraden te genezen van zijn obsessie voor zijn ex. Maar Niek kon het niet opbrengen naar hun adviezen te luisteren, want zijn fantasierijke brein bleef kansen zien. In Nieks ogen wist

Lucy niet wat ze wilde. In zijn ogen hield ze nog te veel van hem om met hem te kunnen breken. Niek dacht dat hij Lucy kon terugwinnen en wist dat hij daar op een dag in zou slagen.

‘Ik heb vorige week verteld dat iemand mij telkens opbelt en lastigvalt, toch?’ begon Lucy.

‘Ja,’ antwoordde haar ex. In gedachten dronk hij van haar borsten. Hij zei: ‘toen zei ik: blokkeren, maar hij belt telkens vanaf andere nummers, toch?’

‘Ja...’

‘Doet hij dit nog steeds?’

‘Vanochtend werd ik dus gebeld dat ik vandaag niet hoeft te werken en toen herkende ik zijn stem.’

‘Iemand van het werk... Niet gewoon toeval?’

‘Te toevallig in mijn ogen. Ik ken die stem maar al te goed, want ik hang nooit gelijk op, omdat ik steeds hoop zijn stem te herkennen.’

‘Wie is het?’

‘Ik denk dat het Pieter is.’

‘Pieter?... De Pieter? Neeeh!’

‘Jawel.’

‘Nee zeg... Dat had ik nooit gedacht. Of aan de andere kant, Pieter zou er wel toe in staat zijn... Jezus... Het maakt het wel gelijk een stuk minder eng, denk ik.’

‘Echt eng heb ik het nooit gevonden... Hij heeft mij nooit bedreigd of zoiets. Nee, echt eng heb ik het nooit gevonden. Alleen vervelend. Maar zie je hem nog vaak?’

‘Vaak, wat is vaak? Ik zie hem van het weekend.’

‘Misschien kun jij hem er voorzichtig op aanspreken, als je dat zou willen, voor mij. Wij wilden al aangifte doen, maar dit is een betere oplossing. Niet zo`n toestand. Het is ook maar een vermoeden hoor, dat het Pieter is. Maar wel een heel groot vermoeden.’

‘Ik zal hem er wel voorzichtig op aanspreken,’ besloot Niek. ‘Prima... Goh, Pieter... Wat raar... Kan ik toch nog iets voor je betekenen, toch?’

Lucy glimlachte en kuste haar ex routineus op de wang. Een ogenblik keken ze elkaar met warmte aan. Natuurlijk was het Lucy die als eerste wegkeek en dat bezorgde Niek een brok in zijn keel. Hij durfde dit soort intimiteiten nooit uit te buiten, want afwijzingen lieten hem zien wat hij niet wilde zien, maar het verlangen werd er niet minder om. Niek slikte de brok in zijn keel weg en vroeg – als verbaal overspronggedrag: ‘kom jij straks nog in de buurt van Guus?’

‘Wel in de buurt van zijn zaak,’ antwoordde Lucy.

‘Hij heeft zijn tas hier laten liggen. Zou jij die bij hem willen afleveren?’

‘Was die die vergeten?’

‘Hm-m.’

‘Ja, ik kom wel in de buurt. Ik kan hem wel opzoeken.’

‘Dan geef ik hem straks wel mee als je weggaat.’

‘Ik denk dat ik nu eigenlijk al ga,’ besloot Lucy.

Niek schrok. Het was nooit prettig als Lucy vertrok. Gelukkig kwam ze elke week terug: ‘hoeveel gescheiden mannen hebben dat geluk?’

Tegenwoordig bleef Lucy zelden langer dan een uur bij haar ex. Niek was namelijk geen spat veranderd en dit mocht de nostalgie wel bedienen, maar het maakte hem tegelijkertijd saai en voorspelbaar. In die zin was hij wel weer veranderd: ooit was hij iemand met wie je uren kon lachen en praten en voor wie je plannen herzag...

Hoe dan ook, Niek antwoordde: 'het is jouw leven' en kwam overeen met de bedoeling Lucy meteen maar uitgeleide te doen. Lucy liep naar de gang waar ze haar lange grijze jas aantrok en de grijze rugzak overnam. 'Hou je taai,' zei ze, haar ex omhelzend.

Niek wreef over zijn nek en deed de deur voor haar open. 'Ik zal met Pieter praten.'

'Dank je. Ik zal de rugzak naar Guus brengen.'

'Goed, doe dat. Tot ziens.'

'Tot ziens en hou je hè.'

'Ja hoor, doei!'

'Doei!'

Hij keek na hoe Lucy in haar Hyundai stapte en, na een aantal onhandige manoeuvres om op de weg te komen, uit het zicht verdween.

Toen schudde Niek zijn hoofd en wandelde terug naar binnen. 'Ik hoop,' dacht hij, 'dat ze een ongeluk krijgt en verbrand raakt. Als ze in het ziekenhuis ligt, zal ik dag en nacht aan haar zijde zijn. Als haar vriend niks meer in haar ziet, omdat ze zo misvormd is, zal ik er zijn om van haar te houden en van haar te blijven houden tot aan de dood. Als een ongeluk ervoor nodig is, hoe verschrikkelijk ook, dan sta ik het toe, amen. Maar als ze doodgaat, ga ik kapot.' Niek plengde een

dozijn tranen en kon zijn dikke bellen snot maar moeilijk binnenhouden.

Guus

Guus, een kleine man met lang blond haar en een bril met een zwart montuur en vierkanten glazen, was zowel een vriend van Lucy als van haar ex en beheerde een zaak die voornamelijk handelde in televisies en wasmachines. Verder was Guus erg actief als amateurfotograaf, al kon hij de term amateur niet zo waarderen, want Guus wenste niets liever dan met fotograferen zijn kost te verdienen. De inhoud van de vergeten rugzak had ook te maken met zijn hobby: portfolio's met in het tropisch buitenland geschoten werk. Guus leefde dusdanig voor de schone kunst dat hij heel zijn zaak had volgehangen met zelfgenomen foto's van uiteenlopende onderwerpen: steden, landschappen, dieren, mensen, woonkamers en afval. Over de kwaliteit verschilden de klanten van mening, maar ze lieten zich er niet door weggagen.

Lucy had eens model gespeeld voor Guus. Al snel had zij hem betoverd met haar enthousiasme, haar spontaniteit, haar geduld en vooral gehoorzaamheid. Guus had vervolgens zijn gok gewaagd en niet zonder opdringerigheid geprobeerd Lucy over te halen naakt voor hem te poseren. Lucy had dit steeds met een lach geweigerd. Sindsdien had de narcistische Guus meer afstand van zijn oogappel genomen en besloten stilletjes op haar neer te kijken, haar minder vaak te zien en dat laatste had Lucy dankzij haar eigen drukke leven vanzelf geaccepteerd.

Toch, wanneer de twee elkaar ontmoetten, leken ze beste vrienden, zo open en gemakkelijk als ze samen waren en zoals ze elkaar begrepen. Lucy verheugde zich erop Guus te zien. De rugzak was een aangename verrassing, een aangenaam excuus om de fotograaf te bezoeken.

Een zoemtoon verraadde Lucy's binnenkomst. Ze liep langs de wasmachines en drogers naar de toonbank waar een meisje achter stond. De enige andere aanwezige in de zaak was een man met een baret op, op zoek naar de juiste magnetron voor zijn oma, al doet dat er verder weinig toe.

Lucy liep naar de toonbank en vroeg. 'is Guus achter?'

Het meisje dacht een rivale te horen en toverde een boze frons op haar gezicht, maar Lucy liep al door. Ze passeerde het toilet en eindigde bij een deur met erop in posterformaat één van Guus' meesterwerken: een schaterlachende vrouw zonder armen en benen. Via deze deur kwam ze in een kamer terecht waar de baas aan zijn bureau zat, achter de computer. De fotograaf merkte Lucy's binnenkomst niet op, tot Lucy op charmante toon groette: 'hallo Guus.'

Met een ruk draaide Guus zijn stoel 200 minus 20 graden en riep, knipperend met zijn ogen: 'hallo!' Verrassing en plezier in zijn stem. 'Lang niet gezien. Wat brengt jou hier?'

'Ik heb je tas,' antwoordde Lucy. Ze legde de rugzak af en hield hem triomfantelijk aan één van de banden voor zich.

'Hoe kom je eraan?' vroeg Guus terwijl hij zijn wenkbrauwen gladstreek. 'Leg hem maar gewoon op de grond, daar.'